

monstro ikke Folk i al Almindelighed mene, at det vilde være grumme vanskeligt for Ministeren at skille Forretningsmanden ud fra Ministeren? Jeg vil antage, at det vilde være saare vanskeligt for en Mand, der har en saadan Afgørelse i sin Haand, det vilde være en meget haard Prøve. Derfor siger jeg, at alt taler for, at vi skulle stoppe op i Tide, vi skulle passe paa, at denne Sag ikke løber længere, end den er løben, og vi maa alle hjælpes ad, for at vi kunne komme paa lovlig Grund med den Slags Sager.

Men jeg vilde da anse det for rigtigt, om netop den højtærede Justitsminister vilde hjælpe til, hvad han kunde, for at bringe den Sag paa lovlig Grund, for at vi, hvis der er Tvivl om, hvorvidt Ministeren har Afgørelsesret under de foreliggende Forhold — og Tvivl er der meget af, den Tvivl næres af de aller-allerfleste — kunne naa at faa Sagen bragt for Domstolene, hvad jeg vilde anse for det rigtigste, eller for at vi kunde faa vedtaget Bestemmelser, som hæve enhver Tvivl om Ministeriets Stilling i Fremtiden overfor Sundhedskommissionerne. Det, synes jeg, maatte blive Udgangen af den Sag her. For skulle vi blive ved at leve paa Vilkaarlighed, komme vi alt for langt ud i det blaa. Jeg ved meget vel, at naar København spørger Justitsministeren, ere Svarene gerne holdte i den almindelige Jargon, som kommer Tinget til at le. Det kan jo have sin behagelige Side at faa en velgørende Latter. Jeg kan ogsaa godt lide at le, men i alvorlige Sager vil jeg helst have, at man taler alvorligt, og dette er for mig og Københavns Kommune en meget alvorlig Sag. Derfor vilde vi sætte Pris paa, om vi i denne Sag fik et meget alvorligt Svar. Det mener jeg, vi have Krav paa. I den Slags alvorlige Forhold ville vi være fri for Vittigheder, lad dem blive gemte til „Punch“ eller hvad de nu skulle bruges til, men lad os faa et fornuftigt Svar paa Spørgsmaalet om, hvorledes vi faa Sagen for Domstolen, og om Ministeren vil være med til, at vi komme over i Situationer, hvor Tvivl ikke kan opstaa i Fremtiden om, hvor Ministerens Ret er, og hvor den ikke er. Altsaa, mit Spørgsmaal lyder da: Vil Ministeren være medvirkende til at faa denne Sag bragt ind for Domstolene her, og hvad agter han eventuelt at gøre, for at vi kunne undgaa saadanne Tvivlsspørgsmaal i Fremtiden?

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Det ærede Medlem, der nu satte sig, mente at kunne bestride mine Udtalelser om, at Københavns Kommunalbestyrelse aldeles ikke havde nogen som helst Ret til at forvente, at jeg paa dette Tidspunkt vilde gøre nogen Forandring i det bestaaende Forhold med Hensyn til Beværtervedtægten i København. Det ærede Medlem henviste til min Forgængers Mening i saa Henseende, men der er ikke noget som helst Modsetningsforhold mellem min Forgænger og mig. Min Forgænger udtalte for flere Aar siden, at han fandt, at hvis Kommunalbestyrelsen paa det Tidspunkt kom til ham og henstillede, at der skete Forandringer i Forholdet, vilde han tage det under Overvejelse, da Ædruelighedskommissionen den Gang just var nedsat. Men Aarene gik, og Københavns Kommunalbestyrelse rørte sig ikke i det Spørgsmaal. Først nu, da man i Løbet af et halvt Aars Tid kan vente Ædruelighedskommissionens Betænkning, kommer man mulig med en Indstilling til mig om denne Sag, men saa er det ganske naturligt og i fuldstændig Overensstemmelse med den Stilling, min Forgænger indtog, at jeg svarer: Nej, naar vi nu om et halvt Aar kunne vente at faa en Betænkning fra denne Kommission, faa vi vente, indtil vi se, hvorledes denne Betænkning kommer til at se ud. Da er Tidspunktet kommet til at tage Stilling til hele Spørgsmaalet.

Justitsministeren (Alberti): Jeg ønsker med det samme at besvare de Spørgsmaal og de Bemærkninger, det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) fremsatte. Det ærede Medlem klagede over, at jeg i mine Udtalelser i Formiddags havde søgt at klare mit Forhold til denne Sag ved Fremsættelse af Vittigheder. Jeg er mig ikke bevidst, at jeg har fremsat nogen som helst Vittighed. Det er i det hele taget noget, der ikke ligger for mig, og jeg føler mig overbevist om, at naar det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer ville læse Rigsdagstidenden igennem, ville de finde, at der er ikke noget som helst Tilløb til Vittighed fra min Side. Men en Sag kan jo i sig selv være saaledes, at den, fremstillet ganske tørt og alvorligt, saaledes som jeg gjorde det i Formiddags, alligevel kan paa enkelte Punkter faa Tilhørerne til at trække lidt paa Smilebaandet.

Det ærede Medlem siger, at mine Udtalelser i Formiddags gjorde Indtryk af,